

Míg a lányom

*Míg a lányom reggel tollázkodott,
kiszámoltam, hogy 1977. január 10-én,
hétfőn voltam pontosan annyi idős,
mint ő ma. Mondtam neki, semmire
nem emlékszem abból a napból,
mégis apróra el tudom mesélni,
hogyan történhetett a nyűgös, téli
reggel a 7 órás keléssel, cihelődéssel;
a Kossuth Rádióban rendszerint
az időjárás-jelentés ment, 7.20-kor
apám már befejezte a reggelizést,
anyám is szaladt, pirítós kenyértől
illatozott konyha, azt majszoltuk
az öcsémmel, ő leginkább lekvárral,
én inkább sajttal vagy szalámmival,
beöltöztünk, hiszen tél volt, és ahogy
most megnéztem (a neten), hétfő,
akár csak ma, de hát mennyivel
másabb egy áprilisi hétfő, mondtam,
mire a lányom csak álmodozva
fésülte tovább a haját. Arra gondoltam,
de nem mondtam, hátha egyszer
majd, harminc év múlva, egy reggel,
valamilyen reggel, úgy nógatja majd
a gyereket, hogy elmeséli neki,
miképp is zajlottak az álmosan nyűgös
napok, amikor ő járt suliba, hiszen
akkor is nehezen ment a kelés, a reggeli
és minden egyéb, egyik reggel olyan
volt, mint a másik, mintha mindig csak
reggel lett volna, mindig csak kelni
kellett; de azért egy jó volt benne,
hogy ott volt az apu, aki nem sietett,
hanem mindenféle lükeséget mondott,
már-már kérlelhetetlenül, egészen
addig, míg végre-valahára el nem
vigyorodtam, mert már nem lehetett
megállni, nem bírtam olyan álmos
és morcos lenni, és onnantól fogva
jó volt, mindegy is, hogy ősz vagy
tavasz, tudod-e, lányom? (fiam?),
mondja majd neki a lányom.
Mindegy is, hogy ősz vagy tavasz.*

Nyári utazás front idején

Csöndjeink úgy beszélgetnek,
ahogy egyedül mi tudunk,
csak szebben.

Hajad vörös volt,
végigomlott a karomon.

Ahogy a váltót
négyesbe tettem,
hirtelen észrevettem,
hogy ez a vörös: vér,
vérfonatok tekerőznek
rajtam eszeveszetten,
gubancolódva
tüntetik el a kezem.

Az úttesten épp az imént
elgázolt bagolytetem
hempergett a vérében.

Két faluval odébb
az árokszálen halott gólya
lilás csőre meredt az égre.

Az apokalipszis hihetetlenül
gazdag mintázatú szőnyegének
rojtjait fésülgeti gondosan
egy ráncos, de energikus kéz.

A vége mindig az,
hogy vége.

Zeneileg

Miközben a dübörög a Beethoven
egyszerre más hangokat hallok
messziről hullámmás erősödik
s egyre közelebről mormol
ilyen hangverseny ez
(nyelvújítási kifejezés)
hirtelen csönd lesz
hiába hogy a harmadik tétel

*csak valami súrlódó hang
ahogy nehéz ruhákban sétáló
hölgyek szoknyájának alja
húzódik végig az intarziás
parkettán
és észreveszem hogy odafent
két akusztikai elem között
háromszögű arc figyel
egyetlen zöld szeme van
és a szája gúnyosan biggyed
egyszerre megnyugszom
nem mocorgok már
nem birizgálnak mindenféle
hangok mert zene füleimnek
a néma bizonyosság*

HALMAI TAMÁS

Hosszú Esők Kertje

*Jüe-cso sokat sétált
magában énekelve.
Hívta napfényes égtáj
s a Hosszú Esők Kertje.*

*Várta az ezerjófű
mezején ezer jótét:
lelkek, szellemek — korhű
öröklét.*

Legenda

*Jüe-cso sokat gondolt
a legendára.
Hogy a sokadalomból
csendben kiválva*

*élt valaki, az éggel
társalkodó,
beszéde szépszer,
sorsa a Jó.*